

Ško áček

Čtvrtletník
Základní školy
Školní 1480, Chomutov
Listopad 2012

Zelená pro naši školu

Novinky ze školy

Křížový výslech

Stránky zábavy

Vlastní tvorba

25. a 26. září

se v atletickém areálu ZŠ Krušnohorská v Jirkově konalo **okresní kolo Atletického čtyřboje** mladších i starších žáků.

3. místo – družstvo mladších žákyň

Mladší žákyně: Diana Slavičková, Natálie Nováková, Barbora Dolníková – 7.A, Eliška Hodková, Anička Jünglingová – 7.C

8. místo – družstvo starších žákyň

Starší žákyně: Sabina Matoušková, Andrea Halášová – 9.A, Jana Školníková – 9.B, Petra Brožíková, Míša Fůsová – 8.D

9. místo – družstvo mladších žáků

Mladší žáci: Vojta Ullman – 6.A, Vojta Bernas – 6.C, Petr Konopásek – 7.A, Jakub Káčerik, Tomáš Saldařák – 7.C

11. místo – družstvo starších žáků

Starší žáci: Vašek Otáhal, Matěj Zdráhal – 8.A, Jakub Ibl, Hynek Škarda – 9.B

30. září

proběhla na ZŠ Zahradní **soutěž v tlumočení a překladu „Jeronýmovy dny“**.

1. místo – Michaela Štreblová, 9.B (německý jazyk)**BLAHOPŘEJEME!**1. října

se Na Průhoně konalo **okresní kolo Přespolního běhu**.

1. místo – družstvo starších žákyň ZŠ Školní

Družstvo starších dívek - **Sabina Lecjaksová, Míša Krejzová, Andrea Halášová – 9.A a Jana Školníková – 9.B** – postoupilo do krajského kola, které se konalo 10. října v Ústí nad Labem. Naše dívky zde skončily na 7. místě v soutěži družstev.

3. místo – družstvo mladších žákyň ZŠ Školní

Družstvo mladších žákyň: D Kňavová, M Slavičková – 6.B, Natálie Nováková, Barbora Dolníková – 7.A, Eliška Hodková, Jünglingová – 7.C

Výsledky soutěže jednotlivců v okresním kole:

3. místo – Sabina Lecjaksová, 9.A

4. místo – Michaela Krejzová, 9.A

6. místo – Jana Školníková, 9.B

7. místo – Andrea Halášová, 9.A

7. listopadu

proběhlo **školní kolo Olympiády v českém jazyce**. Zúčastnilo se ho 25 soutěžících.

Do okresního kola, které se bude konat 12. února 2013 postoupili

Matyáš Vitvar a Jan Podmanický z 9.A.

Minulost se stala současností a my jsme se vypravili do 1. třídy

Není tomu dávno, co jsme poprvé zasedli do školních lavic. Tehdy jsme se do školy těšili. Dnes je opak pravdou. Chodíme do deváté třídy, do školy se netěšíme a nechce se nám vstávat. Skončily nám prázdniny. Kalendář ukazuje 3. září a nám začíná poslední rok v této škole. Jakmile nás však paní učitelka přivítala, vstoupili jsme do budovy 1. stupně, abychom přivítali nové žáčky. Když jsme vešli do tříd, vybavily se nám vzpomínky. Vzpomínky na naše třídní učitelky, na krásných pět let strávených na 1. stupni. Hodinku na 1. stupni jsme si náramně užili.

Václav Mock, 9.A

Jan Škoník, 9. B

Byl jsem překvapený, že jsou prvňáčci tak malí a uvědomil jsem si, že jsem byl taky takový. A byl jsem rád, že tam seděl i můj mladší bráška, který bude také chodit do naší školy.

Jakub Ibl, 9. B

Nejvíce mě potěšilo, když jsem přišel do 1.C, kde jsem předal drobnůstky malé holčičce. Položil jsem jí ty malé dárečky na lavici. Ona na mě koukala s otevřenými ústy a pak nevěděla, kam koukat, nebo co říci. Nakonec jí musela maminka poradit slovíčko „děkuji“ ☺.

Míša Štreblová

Když jsme přišli na 1. stupeň, vyvolalo to ve mně vzpomínky na to, jak jsem i já poprvé prošla dveřmi školy. Všechno pro mě bylo tehdy nové a velké a myslím, že stejný pocit měli i letošní prvňáčci. Byla jsem ve třech třídách a v každé se našly děti, které se trochu bály, jelikož nevěděly, co je čeká. Dárky jsem rozdávala třem chlapcům, ale nejvíce mě zaskočil ten poslední, který mi řekl: „Dobrý den.“ V tu chvíli jsem si uvědomila, že už nejsme malé děti.

První v novém areálu

lehkoatletickém areálu vedle zimního stadionu v Chomutově. Pracovníci magistrátu připravili

Jako první děti z našeho města si mohli žáci ze 4. A naší základní školy zasportovat v nově otevřeném

dětem den plný her a soutěží. Dopoledne zde sportovaly děti, odpoledne si areál prohlédly i naše olympioničky Barbora Špotáková a Zuzana Hejnová.

Čtvrtáci naší školy nezahanbili. Skákali do výšky, házeli míčem a běhali na čas se zaujetím velkých sportovců. Někteří z nich si tak našli cestičku do lehkooatletického areálu natrvalo otevřenou. Odcházel pln zázitků s drobnými odměnami za své sportovní výkony.

Mgr. Soňa Gálová, třídní učitelka 4.A

Na Ranči U Matěje

Adaptační pobyt třídy 6.A proběhl 11. – 12. září.

Chvilka blatenské poezie...

Blatno to je malá vesnice,
Jako stará poklice.
Kydáme tam hnůj,
Je nám z toho fuj...
Vymýšlíme rýmy,
s ostatními týmy.
Přespíme tu na ranči
zakřičíme naháči...

Šli jsme všichni pěšky,
potkali jsme ježky.
A když jsme došli,
málem jsme pošli...
Hry jsme si tu hráli, večeri si dali
a schovku jsme pak vzdali...

Taky sprchu jsme si dali,
potom společem zazpívali.
Komár Doplnit text ...
A pak, když jsme spali,
Tak jsme se
pos...DUDLAJ,DUDLAJ...

Jsme na ranči u Matěje,
spousta lidí se tu směje.
Mají tu i koníky,
Ale nemaj poníky.
Je tu bezva prostředí,
kdekdo stáje uklidí...
Jsou tu bezva pokoje,
skákali jsme do hnoje.
Spaní tady bylo supr,
Andy do postele skákala kufr.
Mají tu i koňský bazén,
nám by ale kůže slezla na zem.
Škoda toho počasí,
příště se nám vyčasí...

Vyšli jsme si na Blatno,
moc se nám to povedlo.
Moc jsme si to užili,
jízdu na koni si prožili.
Pak zazvonil zvonec a
výletu byl konec...

**Tras bylo naplánováno několik.
Nakonec jsme zvolili tu
nejmírnější...
...vždyť jsme se teprve poznávali.**

**ZŠ Chomutov, Školní 1480 – směr
kruhový objezd – CV cyklostezka
– Bezručovo údolí – Povodí Ohře –
zahrádky – Blatno.**

13. září jela také naše třída 6.B společně s třídou 6.D na Ranč U Matěje v Blatně.

**Hráli jsme tam různé hry, například seznamovací hru, blbárnu, brodění, boj o přežití.
Většinu her jsme hráli venku před penzionem nebo v lese.**

**Ubytování bylo skvělé, u každého pokoje byla koupelna a šest postelí. Naše dvě třídy zabraly
celkem čtyři pokoje. Výborně tam vařili.**

**Druhý den jsme šli na výlet do Blatna, a když jsme se vrátili, sbalili jsme si věci a jeli jsme
zpátky. Všem se nám tam moc líbilo!**

Anna Dvořáková, Petr Mansfeld a Jan Stárek, 6.B

Celoroční úsilí bylo korunováno neskutečnými čtyřmi dny ve společnosti osobností, které dosáhly hvězdného sportovního nebe.

Naše škola měla před rokem to štěstí, že se zapojila do projektu Roberta Změlíka a Romana Šebrleho OVOV – Odznak všestrannosti olympijských vítězů. Za pouhý rok se nám podařilo několik husarských kousků. Nejen, že se do projektu zapojila naše škola, ale postupně jsme projekt nabídli dalším chomutovským školám a učitelům, z nichž se někteří do projektu taktéž zapojili a společně se tak zúčastnili besed s olympioniky, metodických proškolení pedagogů a zasoutěžili v okresním a krajském kole.

Pro nás samé však byla největší odměnou nominace čtrnácti jednotlivců na republikové finále. Nebylo to jednoduché, protože se do jednotlivých věkových kategorií hlásili žáci ze škol celé republiky. Na finále však mohlo vyjet jen 24 nej... děvčat a chlapců v kategorii 10, 11, 12, 13, 14 a 15let.

Jednoznačně nejlepším sportovcem, který se nominoval, byl Ondra Chloupek (současný student Gymnázia Chomutov). Jeho počet bodů

desetiboje byl 8.583 bodů, což bylo téměř o 700 bodů více než ostatní. **Dalšími našimi úspěšnými sportovci pak byli:**

Dolníková Barbora, Dušánková Anna, Halásová Andrea, Hodková Eliška, Chloupek Ondřej, Krejzová Michaela, Kršiak Samuel, Lecjaková Sabina, Paprsková Helena, Školníková Jana, Vorlová Lucie – jejich výsledky si můžete vyhledat na www.ovov.cz.

Jako jedni z mála jsme obsadili téměř všechny věkové kategorie (od pátých tříd po deváté). V deseti disciplínách však nesoutěžili jen žáci, ale i učitelé a někteří olympionici a vojáci.

Republikové finále se konalo v Praze na Strahově od 20.9. do 23.9.2012. Vše pro nás připravil tým OVOV, v čele s Robertem Změlíkem a Romanem Šebrlem. Zážitky jsou opravdu nezapomenutelné – akce se zúčastnilo 1.116 závodníků, učitelů, olympioniků, vojáků a pořadatelů. Na start se postavilo 650 závodníků z řad dětí a 48 učitelů. Přihlášily se i týmy z Polska, Slovenska a Maďarska.

Samotná soutěž probíhala ve dvou dnech, ale v kontaktu s olympioniky jsme byly čtyři dny. Několik významných osobností jsme si dokonce přivezli přímo z Chomutova. Byli jimi Jitka a Viktor Legátovi a Bohoušek Kubát.

První den byl ve znamení těchto pěti disciplín:

Sprint 60m, skok daleký, hod medicinbalem, shyby, švihadlo x plavání

Druhý den následovalo dalších pět disciplín:

Trojskok, kliky, sed-leh, hod míčkem, driblink x běh na 1.500m

Zkrátka čtyři dny plné emocí, vypětí, dřiny, zážitků, zdarů i nezdarů, ale především překrásné atmosféry.

Mgr. Martina Nováková, krajská koordinátorka OVOV

Výprava za vůní českého piva

3. října vyjeli deváťáci na exkurzi do Ústí nad Labem. Cílem byl pivovar ve Velkém Březně, Střekovské zdymadlo a hrad Střekov.. V pivovaru mohli vidět na vlastní oči celý postup výroby piva, od sladovny, přes varnu, spilku až po sklepy. Dozvěděli se také, jaké biochemické reakce probíhají během výroby a také, kolik piva mohou denně vypít, až jim bude osmnáct. Po exkurzi v pivovaru jsme krátce navštívili krásný anglický park s arboretum u zámku ve Velkém Březně. Pak jsme se přesunuli do Vaňova. Odsud jsme pěšky překonali Labe přes Střekovské zdymadlo, kde si žáci prohlédli plavební komory a rybí přechod. a vyrazili vzhůru na hrad. Shora byl krásný výhled na zdymadlo a údolí řeky Labe. Akce proběhla bez zranění a ztrát.

Ing. Mgr. Luděk Hrbek, třídní učitel 9.B

Před pivovarem nás přivítal velice milý průvodce, který nám v průběhu naší exkurze podal podrobný odborný výklad o výrobě piva i o historii Pivovaru ve Velkém Březně. Všichni jsme se těšili, až půjdeme dovnitř, abychom se zahřáli, neboť nás zaskočilo nečekaně chladné počasí, ale vyhřátých místností v pivovaru moc nebylo. Naopak v některých prostorách byla ještě větší zima než venku. Na závěr exkurze nám průvodce sdělil výbornou zprávu. Břežňák radler má novou příchut'☺.

Z pivovaru jsme se vydali na procházku krásným romantickým parkem okolo zámku ve Velkém Březně.

Potom jsme jeli do Ústí nad Labem a přes Masarykova zdymadla jsme přešli na druhý břeh řeky Labe. Někteří z nás měli sice závratě, ale jinak to bylo zajímavé, i když jsme neměli štěstí a žádná loď zrovna neproplouvala. Potom nás čekala túra do kopce, ale jelikož nám byla stále zima, přišlo nám to vhod, protože jsme se zahřáli. Když jsme zdolali kopec, spatřili jsme krásné nádvoří hradu Střekov, jsme se občerstvili a vyfotili. Byl odtud nádherný výhled na Labe i na krajské město.

Celý výlet byl naučný a zajímavý a myslím, že se líbil nejen mně, ale i mým spolužákům.

Tomáš Halvoník a Sabina Matoušková, 9.A

Olympionici v čele se Šebrlem místo vyučování

Středa... den jako každý jiný, ale středa 7. listopadu byl výjimečný. Do naší školy zavítala vzácná návštěva. Ovšem my – žáci jsme vůbec nic netušili. Dozvěděli jsme se jen, že nám odpadne chemie a VOZ a že máme jít do tělocvičny. Viděli jsme různé plakáty k nám už známému projektu OVOV, tak jsme si říkali: „No jó... přijede zase nějaký olympionik“... to jsme ale nevěděli kdo. Po uvedení přišel do tělocvičny tyčkař Štěpán Janáček, dále Richard Svoboda a poslední olympionik... ten nám málem vyrazil dech! ROMAN ŠEBRLE! Měli jsme možnost se všech olympioniků zeptat na cokoliv. Otázek bylo mnoho a na některé se ani nedostalo. Na závěr asi dvou hodinové besedy si někteří žáci, ale i pan učitel Hrbek změřili síly se samotnými olympioniky. Po besedě se všechny třídy s olympioniky vyfotily a kdo chtěl, těm se i podepsali. Musím říct, že Roman Šebrle byl moc milý a příjemný. Děkujeme Romanovi, že si na nás udělal čas a přijel se za námi podívat.

Václav Mock, 9.A

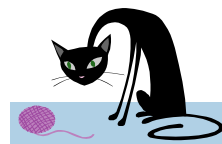

Děti ze 4. A nám odpověděly na otázku: „Jaký je tvůj kamarád?“

Naučila mě háčkovat

Moje kamarádka je Pěťa Vorlíčková. Mám ji ráda, protože je opravdová kamarádka a nic nevyzradí. Je to skvělá malířka, je hubená, má hnědé oči. Nedávno o prázdninách jsme byli v Poděbradech a Pěťa tam byla taky. Moc jsem si to tam užila. A ještě mě naučila háčkovat.

Tereza Balounová

Má přezdívkou Jágr

Můj kamarád je Jirka. Je to dobrý kamarád a má rád hokej. Je na něj spolehnoutí. Má modré oči, hnědé vlasy a je mu jedenáct. Přezdívkou má Jágr.

Ondra Kufa

Každý něco umí

Moji kamarádi jsou všichni, protože já nejsem vybíravý. Teď vám jich pár vyjmenuju. Alex Horabin, Adam Kučera, Daniel Husák, David Stupák, Daniel Cabadaj. Mám je rád z toho důvodu, že je každý jiný. Jeden umí anglicky. Hello. Druhý rozumí mechanice počítače, třetí umí dobře fotbal, další má zase rád vojáky a ten poslední nezkaží žádnou legraci.

Mně nezáleží na tom, jaký jsou, tlustý, hubený anebo akorát. Mám je rád takoví, jaký jsou, protože to jsou moji kamarádi.

Honza Spour

Kát'a a její kocour

Moje kamarádka se jmenuje Kát'a Rozhonová. Mám ji ráda, protože je na mě milá, hodná a jezdíme spolu autobusem. Někdy u nás i spí a užijeme si spoustu zábavy.. Kát'a má rezavé vlasy, zelené oči, je štíhlá a vysoká, Má krásného kocourka, ale ten mě zrovna nemá v oblibě. Já ovšem jeho ano. S Kát'ou jsme spolu chodili i do školky. Jsme kamarádky asi od čtyř nebo pěti let.

Lucie Národová

Adamovi říkáme Eidam

Můj nejlepší kamarád je Adam Neugebauer. Je vtipný, zábavný a vždycky se na něj můžu spolehnout. Je chytrý a je podobný tatínkovi. Je to fajn kluk, chodí na fotbal. Sedí vedle Alexe a dobře hází. Adam je totiž sportovec. Má přezdívkou Eidam. Je to moc hezká přezdívkou a sám si ji vymyslel.

Veronika Kotková

Lavička v parku**Lavička v parku****Ondřej Naxer**

Lavička v parku nehybně stojí,
čeká, dokud se na ni někdo neposadí,
ať je to člověk, nebo zvíře,
ale musí mu stačit její šíře.

Jednou si nani sedl pán,
který měl v ruce plán,
jak sestrojít vynález,
co doposud nikdo nenalez‘.

Ve dne na ni září slunce,
v noci zalitá je světlem měsíce.
A kdo se rád dívá na hvězdy,
vychutná si to nejvíce.

Lavička v parku nehybně stojí,
k odpočinku každému, kdo nerad stojí.
Až jednou tady nebude,
kodpočinku tu nikdo nespočine.

Lavička v parku**Ondřej Naxer**

Dnešek je pro mě den jako každý jiný. Brzy ráno chodí parkem lidé se svými domácími mazlíčky a občas si i na mne sednou. Pozorují vycházející slunce osvětlující koruny stromů. Většinou nevydrží příliš dlouho, neboť spousta z nich spěchá do práce nebo do školy.

Postupně se začíná probouzet ruch velkoměsta a s ním se odváží vstoupit do parku mnoho dalších lidí. Občas sem zajdou i učitelé s dětmi. Rád se dívám, jak hrají různé hry, malují křídami nebo plní nějaké úkoly, které jim učitelé připraví.

V odpoledních hoinách je v parku obzvláště živo, protože se zde dá provádět spousta zajímavých činností. Maminky chodí s dětmi na hřiště, kde se děti houpají na houpačce, klouzají na skluzavce, nebo si třeba hrají na písku. Starší děti šplhají po horolezeckých stěnách, jezdí na kole nebo na kolečkových bruslích, nebo se na mě posadí a učí se do školy. Řada dospělých se tu jen tak prochází, anebo si lehnou na trávu pod strom a relaxují. Zkrátka a dobře všichni si užívají, jak se jen dá.

Večer se zase všechno uvelebí do klidu. Rozsvítí se okolní lampy, ptáci zalezou do hnízd, je slyšet jen šum listů pohybujiho se ve větru. A já se těším na další den.

Já, Mé druhé já a Klaudie
Lavička v parku domova důchodců aneb příběh jedné lásky
Eliška Vaiglová

Já...

„Vstávej Mé druhé já, už je čas!“ Tak touto větou pobízím každé ráno svou společnici.

„No jo, vy mladí nenecháte starého člověka chvílipospat.“ Zasměju se, jelikož takhle mě mé druhé já vítá.

Och, promiňte mi tu drzost, že jsem vám nepředstavila sebe a Mé druhé já. Jsem lavička a jsem asi tak jeden stará. Odjakživa věřím v lásku a naději, avšak to se nedá říct o mém druhém já. Není taková od narození. Život prý prožila překrásný, samé tance, hudba, sníh, promenády. „Zlatá léta“, povzdychne si při vzpomínce. Ze stoleté lady se stala ztrouchnivělá lavice v parku domova důchodců.

„Ticho buď, už jdou sem“, okřiknu naposledy Mé druhé já. Klaudie si sedá na mě, cítím čisté hedvábí. Den co den si sem sedá, někdy si čte knížku, jindy se dívá na nebe. Dnes tomu tak ale není, nemá knížku ani hlavu vzhůru. Jako by na někoho čekala. Vidím její modré oči upřené na bránu. Už se stmívá, člověk v bílém hábitu svolává pár shrbených lidí k večeři. Všichni jsou pryč až na Klaudii. Začíná pršet. Ach ne, ona pláče...

Mé druhé já...

„Přestaň lkát! Stačí, že lkala ona.“

Tihle mladí by měli mít aspoň trochu tvrdého srdce.

„Vstávej, Mé druhé já, už je čas!“

Jak já začínám tuhle větu nesnášet. Ale dnes je taková neveselá.

„Musíme jí pomoci, Mé druhé já.“

„Jak jí chceš pomoci? Nebuď směšná. Hoď to za hlavu.“

„Já nejsem ty.“

„Jistě, že nejsi. Koukej, támhle ti jde.“

„Mé druhé já, prosím tě, pozoruj ji.“

„Ovšem.“

Něco nese s sebou. Nádobu s uchy, asi je těžká, jelikož vzdychá při každém kroku. Sedá si a člověk v bílém hábitu se ptá: „Nepotřebujete něco, paní Steimannová?“

„Ne, děkuji syn pro mě za chvíli přijede a já pojedu konečně domů.“

„Máte radost, vidíte?“

„A jakou. Uvidím vnoučata a pomačkám je láskou, syn je hodný, že mě vzal k sobě.“

Člově s hábitem odchází. V šeru se Klaudii oči lesknou jak smaragdová náušnice. Slyším rachot, najednou dva paprsky proti mně. Vychází z nich člověk vzpřímené postavy. Vezme nádobu Klaudii z ruky, políbí ji na tvář a jde do paprsků.

„Vidíš to, Mé druhé já, musíš věřit a vše se splní“.

Já...

Prší.

„Krásné zakončení dne, nemyslíš, Mé druhé já?“

„Pf, úžasný, budu zase promáčená.“

„Ach, jak jasně září.“

„Pšt, jdi spát!“

„Dobrou noc.“

„Brou noc.“

Opuštěná lavička Jakub Urban

Srdce pláče při svitu měsíce,
když sedím sám v parku na lavičce.

Kde jsi ?
Čekám a věřím,
že přijdeš
a já se ti svěřím.

A tak tu vyprávím lavičce
o své lásce,
o své holčičce.

Odcházím.
Nepřišla jsi.
Teď ví jen ta opuštěná lavička,
že moje láska jsi ty. Alička.

Cigárko Eliška Vaiglová

Včera večer v parku
v touze po cigárku
vyhlédla jsem si lavičku
zastrčenou v keříčku.

Moje chutě po cigárku
přerušil Everybody táhnoucí kárku.
Zalezla jsem pod lavici,
přikryla si svouj palici
zeleným lopuchem.

Skrčená pod lavici
vyprovokovala jsem psici.
Nohu zvedla
a já jsem zbledla.

Už nemám chutě po cigárku,
radši si koupím novou kárku.
A díky lavici
mám mokrou palici.

Lavička Michal Petřík

Lavička milenců ukrytá ve křoví,
nožem je zraněná, to ji však přebolí.
Chlapec tam vyrývá jméno své milé,
navždy ho zvěčnit chce, krásné ty chvíle.

Tak tady lavička přes léto stála,
láska těch milenců stále ji hřála.
Pak dívka s jiným večer tu sedá,
mládenec zase už ostrý nůž hledá.

Nechápe lavička, co se tu děje,
když třetí mládenec do ní zas reje.
Tohle je divný svět, bručí si lavička
a raději přestane počítat srdíčka.

Lavička v parku

Michal Petřík

Můj den začíná už za ranního kuropečení. Jako první přijde pan Janáček s kokrem Ferdou. V klidu se posadí a Ferda pobíhá v dohledu. Za chvíli přiběhne ke mně, zvedne nožku, ale můj výkřik „Né!“ neslyší. Pan Janáček Ferdu okřikne a odejde s ním domů. Čekám, jestli dnes přijde také aní Novotná s fenkou Nelinkou. Obě jsou dámy, a tak mi podobné zneuctění jako od Ferdy nehrozí.

Kolem půl osmé začnou chodit malí školáci. Evička si odloží tašku a čeká na Honzika s Verunkou. Než přijde Pavlík, vypráví Honzík holčičkám, že včera dostal novou počítačovou hru. Nevím, o čem to mluví, ale asi to musí být ohromné dobrodružství.

Za rohem se objeví tři osmáci, postrach našeho parku. Každý z nich je důležitý, v ruce drží cigaretu. Když to dobře dopadnen neutrhnu či nerozkopou kus mého tělíčka. Ve škole už zvoní, tak si o mne jen típnou cigarety a trochu zrychlí svůj krok.

Mám první přestávku, rozhlížím se po parku a nejvíc závidím protější lavičce. Je skoro celá schovaná ve křoví, a tak má klid.

Okolo desáté si na mě sednou dvě maminky a houpají kočárky. Zdá se, že miminka v klidu spí. Maminky se zvednou a odejdou na oběd.

Po obědě se začne scházet „důchodcovská černá hodinka“, a tak si vyslechnu kde, koho a co bolí, kdo zemřel, koho okrdli, kdo se oženil a kdo se rozvádí.

Partičku důchodců vyženou pubertáči ze školy. To se zas klepu o své zdraví. Melou páte přes deváté, co bylo dnes ve škole. Polák zas sázel pětku za pětku, a tak byl jednohlasně nazván „debilem. Ta spoušť, co nadělali kolem mě, se mi vůbec nelíbí a těším se, až bude zase chvilka klidu.

Sluníčko už se schovalo za stromy a já si tak přemýšlím, co mě dnes ještě čeká a nemine.

Romantický západ slunce přivádí zamilované. Ten můj „páreček“ je samé ťu ťu, ňu ňu, miluji tě... Och, jak je to nádherné, tohle si opravdu užívám. Celý den strádání mi vynahradí tohle „muckání“.

Již se těším, že bude klid. Přichází hluboká noc. I pejskaři spěchají a mne nechávají v klidu. Ale chyba lávky. Z hospady U Sojků se ke mně připotácelo jakési opilé individuum s lahví v ruce. Najednou se na mě svalilo, bylo uslintané, páchnoucí a začalo chrápat. To zas bude noc!

Ono se řekne lavička, ale je to fuška! Fazónu mám pořád pěkně pocuchanou. Jenže není lavička jako lavička, třeba ta naproti, ta má díky mně o zábavu postaráno. Z povzdálí vše sleduje a baví se, a já jsem ta chudinka.

